

-Uklet li je ovo klub, jednostavno uklet, riga mi se od tog prokletstva – mislio se na stadionu Rigamonti u Brescii toga proljetnog popodneva, 28. ožujka 1993, prije točno dvadeset godina trener Rome Vujadin Boškov.

Bez obzira što Rimljani pogocima Siniše Mihajlović i Claudia Caniggie vode domaćina 2 – 0, dobro Boškov zna da će Romini navijači vrlo brzo zaboraviti ovu sezonu.

-Kuju samo momčad imam – promisli Boškov o Caniggii, Rizzitelliju, Hassleru, Aldairu, Mihajloviću, a onda na terenu očima pronade ikonu i kapetana Rome Giuseppea Gianninija – koja ekipa, i kako god je ugraš ne možeš s njima ništa. E moj Giuseppe, davno si ti trebao napustiti ovaj provincijski klub koji ne bi osvojio ništa ni da sam igra u ligi. Jednostavno je to tako – zaključio srpski strateg.

A onda na klupi ugleda plavokosog šesnaestogodišnjeg dječaka mršavih udova za kojeg su mu pomoćni treneri Rome još jesenas govorili da je strašan talent i da se veliki Milan - klub koji je u to vrijeme bio nepobjediv, a zadnju utakmicu, ma što utakmicu, zadnji gol koji je primio Sebastiano Rossi bio je negdje malo iza Drugog svjetskog rata - jako zanima za njega, pa ga je stoga i prebacio u prvu ekipu, ali nijednu minutu do sada nije zabilježio.

-Francesco – vikne Boškov na sredini drugog poluvremena utakmice prema malcu misleći se da bar njemu da šansu ako već ne može klubu kojeg trenira – ajde se zagrijavati.

Totti se ustane i lagano potrne od treme. Cijelu svoju mladost je sanjao, još od onda kad mu je mama Fiorella kupila crveno-žutu zastavu s vučicom koju sišu Romul i Rem, da zaigra za klub za koji je navijao. Osim te, druga mu je velika želja bila da stane uz rame svoga idola Giuseppea Gianninija, ludonju koji je odlučio ostati u Romi cijelu svoju karijeru i ne osvajati

trofeje iako je u to doba slovio kao najbolji talijanski playmaker što je dokazao na Mundijalu 1990.

Međutim, ova mu se druga želja neće ostvariti jer je Boškov u 84. minuti zamijenio Gianninija Salsanom, a Totti još nije ušao u igru. Ipak 4 minute kasnije veliki dječjački san postat će java – upisat će prve minute za svoj voljeni klub. Pubertetlija je u 88. minuti zamijenio Rizzitellija i krenuo prema protivničkom šesnaestercu. Prvi njegov napadački kolega tako je postao i ostao argentinski narkoman Claudio Caniggia koji će samo nekoliko mjeseci poslije Tottijeva debija biti kažnjen i izjaviti: Ako je kokain droga, onda smo svi mi narkomani.

Te će sezone Totti ubilježiti još samo jedan nastup, ali će mu se ostvariti i druga velika želja iz djetinjstva. Zaigrat će s Grande Capitanom Gianninijem. Bilo je to 10. travnja 1993. protiv Ancone.

Roma od utakmice protiv Brescie pa sve do kraja prvenstva nije osjetila slast pobjede. Sezonu je završila s mizernih 8 trijumfa na katastrofalnom desetom mjestu udaljena samo tri boda od klubova koji su ispali.

Navijači su bili nervozni, bila je to još jedna sezona za zaborav, Boškov je bio ljut na Romino prokletstvo te je napustio klub, a na njegovo je mjesto došao Carlo Mazzone. Ništa se posebno nije promijenilo. Giallorossi su sljedeću sezonu ostali 7., a Totti je te sezone ubilježio 8 nastupa bez postignutog gola.

Ali dogodne – u sezoni 94/95 – budući Romin kapetan postiže prvijenac u prvom kolu Serie A protiv Foggie na Olimpiku, a Mazzone ga sve češće stavlja u prvu momčad. Totti mu se odužuje golovima, ali Roma se svejedno ne bori za naslov. Ambiciozni predsjednik Franco Sensi zahvaljuje Carlu Mazonu i dovodi Carlosa Bianchija kojem Totti postaje nositelj ekipe tako da se Roma odlučuje na nevjerojatan potez - prodaje klupsku legendu Giuseppea Gianninija Sturmju iz Graza jer smatraju da u istoj momčadi ne mogu igrati dva velika fantasista. Navijači negoduju, atmosfera oko kluba je loša, Roma je ponovo u sredini tablice, trener opet odlazi, sve je to jedan prokleti začarani krug iz kojeg nema izlaza, misli se prosječni rimski tifos.

Sensi se sad odlučuje za češkog luđaka Zdeneka Zemana koji u sezoni 97./98.odmah kreće u reformu Rome s njegovom poznatom taktikom operacija Barbarossa. Cijela je momčad

orijentirana na napad, Zeman nastoji osvojiti više teritorija, bodova, scudetta, nije bitno čega već samo da je više od Gaja Julija Cezara - daje Tottiju zapovjedničku traku - ovaj mu se odužuje golovima, a svijet ponovo kao i prije 2000 godina okreće svoje oči prema Rimu i njegovom novom Gladijatoru, Caru, Papi, svejedno, koji urbiju i orbiju u to vrijeme **odgovara svojim najopasnijim oružjem – cucchiaiom – od kojeg je te godine nakratko preminuo Gianluigi Buffon** . Taj pogodak suholisnatim lobom koji je dao Parminom vrataru znatno je ljepša verzija Šukerovog gola Schmeichelu, kao da ga je Totti godinu dana poslije fotošopirao svojom lijevicom.

Kapetanova sezona bila je za pamćenje, Romina, a kakva će biti, jasno opet za zaborav, ali najvažnije iz tog vremena je da će se na kraju tog prvenstva Er Pupone po prvi put u karijeri susresti s najtežom Rominom bolešću – anksiozno maničnoj depresijom – nervoznim stanjem od kojeg su patili svi veliki Romini nogometaši od Amadea Amedeija do Giuseppea Gianninija, a koja je rezultirala i samoubojstvom Agostina di Bartolomeija, najvećeg talijanskog igrača u povijesti koji nije zabilježio nastup za reprezentaciju – a koja se manifestira kao iznenadni napad agresije i gubitak realnost praćen crveno-žutim pjegama, a nuspojava je nemoći osvajanja trofeja s provincijskim klubom u kakvoj god vrhunskoj momčadi igrali.

Francesco to ljeto, naime, nije pozvan u talijansku reprezentaciju koja je nastupala na Mundijalu u Francuskoj. Svakakvi su se tu vezni likovi pozivali, primjerice Sandro Cois iz Fiorentine, Francesco Moriero, čak i njegov suigrač Luigi di Biagio, ali mjesta za Tottija nije bilo. Desetku Azzura nosio je Del Piero, a Totti je primo tempo shvatio da vrhunskom igraču karijera u Romi više odmaže, nego pomaže. Bio je to prvi put da je iskusio što znači dobiti Ansia di lupo, odnosno vučju nervozu.

[youtube:<http://www.youtube.com/watch?v=UT7Eb4uLfaY>]

Međutim, prvi simptomi Romine bolesti nisu jaki, pa je i Totti nastavio sa sjajnim igrama, a Roma naravno obrnuto proporcionalno s blijedim plasmanima, ali sada izbornik Italije Dino Zoff nije ponovio grešku Cesarea Maldinija i na prijelazu iz jednog tisutljeća u drugi, vodio ga je na

EURO u Belgiju i Nizozemsku.

Tamo je jako atlantko sunce skroz izliječilo Rominu desetku koji je lebdio terenom i bio najbolji igrač Europskog prvenstva. Pljuštali su golovi, cucchiaia od kojih i dan danas vratar Nizozemske Edwin van der Saar ima noćne napade panike, njegova proigravanja, posebice petom (**u finalu je colpom di taccom izbacio pola francuske reprezentacije** prije nego li je Marco Delvecchio zabio vodeći gol za Italiju) bila su toliko učinkovita da su ga engleski novinari prozvali The Passing Machine. Međutim, njegov ljuti neprijatelj, vršnjak, kapetan i simbol neprijateljskog Lazia Alessandro Nesta kiksom u obrani spriječio ga je u osvajanju prvog trofeja u životu.

Totti je to ljeto, pričali su neki talijanski svjedoci, bauljao po obalama Tirenskog mora i razmišljao o smislu nogometa i prestanku karijeru kad li mu se, kako kaže legenda, ukazao arkandeo Gabriel, čuvar naših misli, riječi i djela i rekao mu da ne očajava.

-Doveli su me iz Fiorentine, krećemo po scudetto – reče arkandeo Gabriel Batistuta i navijesti rođenje rimskog mesije.

I bi tako, prema svetom pismu Vatikana, nedaleko smještenog od Olimpijskog stadiona gdje je Roma u posljednjem kolu kao vodeća ugostila Parmu i isprašila je golovima Tottija, Montelle i Batistute natjeravši slavnu talijansku glumicu Sabrinu Ferilli da se javno skine i pokaže sise veličine lopte kojom je Totti opet nakratko ubio Buffona i otvorio put ka prvom Rominom scudettu nakon 18 godina, a trećem sveukupno zamijenivši to ljeto Ivana Pavla Drugog na čelnom mjestu najpoznatijeg rimskog građanina.

Hodanje (trčanje, dodavanje petom) rimskog mesije nastavilo se i u sljedećoj sezoni, Roma je opet grabila po titulu pregazivši neprijatelje u gradskom derbiju s četiri gola Montelle i jednim cucchiaiom Tottija, ali odjednom pred kraj prvenstva arkandeo Gabriel nije bio više onaj stari, nije više blagoslivljao Tottijeve nabačaje i Roma je ostala druga, samo bod iza Juventusa.

Totti je bio nesretan i nervozan, osjećao je kako ga ansia di lupu sve više lupa, a onda ga je nazvao Giovanni Trapattoni i rekao mu da ne sere nego da idu osvojiti Svjetsko prvenstvo, jer Italija nije bila nikad jača u povijesti.

Doputovao je Totti tako na svoj prvi Mundijal, ali njegova sreća nije kupila kartu za Japan i Koreju. Odmah se to vidilo u utakmici protiv Hrvatske na kojoj je Totti iz slobodnjaka ostavio ukopanog Pletikosu na crti, ali lopta je deset minuta hoduckala po liniji ne ulazeći u gol. Poslije je Rapačić ni kriv ni dužan Kockastima donio pobjedu, a Tottiju žuto-crvene pjege koje je poslije u knockout fazi ekvadorski sudac Byron Moreno ispravio u samo crvene pjege pokazujući Tottiju isključujući karton zbog nepostojeće simulacije. **Totti je skroz popizdio: najjaču talijansku reprezentaciju u povijesti izbacio je sudac kojemu će kasnije jedan drugi sudac presuditi hlađenje u zatvoru zbog šverca heroina**

Sve se to odrazilo i na sljedeću sezonu: Totti nije igrao loše, ali je bio nervozan, zaradio je podosta crvenih kartona, stigao je u Ligi prvaka namjerno udariti i Ramelowu iz Bayera, a Roma je ostala osma iako je igrački bila vrlo jaka. Dogodine se smirio, ali kada su Giallorossi na kraju opet ostali drugi, frustracije su se ponovno pojavile, a eruptirale su pljuvačkom danskom reprezentativcu Poulsenu na Euru u Portugalu. Il Capitana je cijeli svijet osudio osim navijača Rome, ne samo zbog tog gnjusnog poteza, već i pregršt drugih, a 'Romina bolest' sve je više dolazila do izražaja što se vidjelo i na Tottijevoj, a onda i automatski na Rominoj igri koja se te sezone jedva spasila od ispadanja. Cijeli se nogometni svijet sada okrenuo protiv rimskog cara i njegovih nesportskih poteza, čak se internetom pojavila igrice u kojoj je igrač bio Totti, a cilj je bilo pljunuti što više nogometaša. Nitko nije razumio da Tottija Romini porazi jako bole (a oni reprezentacije samo produbljuju ranu), jer on nije samo njen igrač i kapetan, već prije svega navijač. **Ibrahimović, Ronaldo, Figo, Balotelli i ostali nikad neće to shvatiti, jer je nogomet za njih prvo dobro plaćena Legija stranaca, a tek onda pobjeda**

Totti je to ljeto, dvijetisuće i peto, opet depresivno bauljao po obali, ovoga puta jadranskoj jer je bio u Dubrovniku na medenom mjesecu kad li mu se opet ukazalo biblijsko biće, ovoga puta demon devastacije španjolske obale i predsjednik Realu iz Madrida Florentino Perez i ponudio mu bianco ček da ispiše sumu koju hoće i odjene bijeli dres kraljevskog kluba i stupi među Galacticos, nogometaše s najbogatijim ugovorima u povijesti ovog sporta.

Totti ga je glatko odbio, a Perez mu je na rastanku rekao slično ono što je mislio Boškov dok je onog popodneva gledao u Brescii Gianninija: 'Francesco, lud si u glavu, trebaš se liječiti!'

Ali ljubav prema klubu za koji navija bila je jača: 'kako ću odlaziti na trening Realu ako Roma u isto vrijeme igra utakmicu. Pa ja sam njen najveći navijač!'

Skupio je snagu i krenuo u novo prvenstvo – bila je to promjenjiva sezona, Roma je na kraju nakon afere Moggi ostala druga, ali ključan detalj te sezone zbio se 20. veljače 2006. protiv Empolija na Olimpiku.

Empolijev defenzivac Richard Vanigli prije utakmice dobio je samo jednu naredbu: ne odvajati se od Tottija cijelu utakmicu. Već u prvih 15 minuta, Vanigli je Tottija srušio nekoliko puta, od toga jednom poprilično gadno. Sudac kao da je zaboravio kartone. A onda sredinom prvog poluvremena, Totti prima loptu na centru, tu je odmah do njega na svega metar jasno Richard Vanigli koji ne misli ništa, već s leđa starta, Totti pada, meniskus odlazi desno, stopalo lijevo, list naprijed, zadnja loža nazad, a Vanigli se diže, maše prema sucu da ga nije ni dotaknuo, ovaj vadi žuti, Vanigli nastavlja utakmicu, a Tottija odnose s nosilima izvan stadiona, a kako izgleda i izvan Mundijala u Njemačkoj.

[youtube:<http://www.youtube.com/watch?v=BBbcDAxIG0k>]

Cijela Italija plače uključujući i navijače Lazia, potpuno im je jasno – no Totti, no party – a Svjetsko prvenstvo je ante portas. Svi su u hipu zaboravili Tottijeva nesportska ponašanja, pljuvanja, pogubne startove, prigovore sucima, čak su zaboravili i da se igra i nekakvo prvenstvo, Serie A gdje Juventus vodi, ali nikoga to ne zanima (koje li sudbine na kraju će to prvenstvo biti poništeno). Korizma počinje, a **Talijani u povorkama posjećuju crkve, pale svijeće za Tottijev oporavak**, njegova operacija prenosi se na televiziji, njegovo liječenje praćeno je poput turskih sapunica.

Izbornik Marcelo Lippi najnervozniji je čovjek na Čizmi, svibanj je počeo, za mjesec dana je Mundijal, a Totti još ne igra. No čim se pojavio u posljednjoj utakmici te sezone, Lippi je krenuo sastavljat popis – prvo ime koje je upisao bilo je Tottijevo. Talijanska reprezentacija slijeće u Hannover, Totti izlazi iz zrakoplova i šepa, a neki slučajni prolaznik mu dobacuje da je paraolimpijada za dvije godine u Pekingu, a da se ovdje igra Svjetsko prvenstvo u nogometu. Lippija to ne interesira – Totti, mada invalid, igra u prvoj postavi. Talijani su skeptični, Lippijeva mater tih dana sudjeluje u orgijama jer pored živog i zdravog Del Piera - u prvih jedanaest igra

rekoalescent. Ali fakat igra. Jest da ne može pretrčati ni trideset metara, jedini je nogometaš koji je na Mundijal došao ber ozbiljnog treninga, ali bez obzira na to, iz tih dvadesetak metara kretanja, šalje navodeće projekte prema svojim suigračima.

Prvu maljutku poslalo je u skupini protiv Češke Marcu Materazziju koji je glavom matirao bespomoćnog Petra Cecha i odveo Italiju u osminu finalu protiv Australije gdje ju je ostavio na cjedilu zaradivši crveni karton u 50. minuti. Talijani su mislili da se povijest ponavlja kao i protiv Južne Koreje. Uklet li je samo taj klub i njihovi kapetani, mislio se Vujadin Boškov gledavši tu utakmicu. Mark Viduka i ostali klokani napadali su cijelu drugo poluvrijeme desetkovanu Italiju s dva igrača manje (Totti nije bio pravi Totti), azzuri su imali samo jedan cilj – doći do penala i uzdati se u Buffona. A onda u prvoj minuti sudačke nadoknade, Totti prima loptu u onom svom dvadesetmetarskom staništu i dirigira je pedeset metara ulijevo prema brzotrčaćem Fabiju Grossu koji je prima, ulazi u 16 metara, a isti onaj sudac kojemu su do tog trenutka zbog crvendaća Materazziju svi Talijani mater ubacili u orgije umjesto Lippijeve, svira najstrožu kaznu. Lopti prilazi Francesco Totti, isti onaj igrač koji je panenkom zabio van der Saru u polufinalu Eura, da bi nakon toga promašio na desetke penala od kojih je najupečatljiviji protiv Chieva iste te sezone kada je cucchiaiom vrataru Chimentiju dodao loptu u ruke.

Međutim, desetka azzura je hladna i Talijani odlaze u četvrtfinale gdje pobjeđuju Ukrajinu 2-0, a Totti upisuje nove dvije asistencije. U polufinalu protiv Njemačke, upisao je još jednu i zaključio prvenstvo kao najbolji asistent s 4 dodavanja za gol s tim da mu se nije računalo sjajno dodavanje prema Grossu. Uvršten je i u najbolju momčad prvenstva, iako je daleko bio od Zlatne lopte te godine.

Odmah poslije Mundijala Totti se oprašta od reprezentacije i sve snage usmjeruje ka Romi. Giallorossi opet dobro igraju, bore se za scudetto, koji im stalno izmiče. Međutim **Spalettijevom revolucionarnom taktikom 4-6-0 (koju će kasnije na Euru u Poljskoj i Ukrajini kopirati Del Bosque**) zabijaju pregršt golova iako igraju bez napadača, a Totti se kiti Zlatnom kopačkom – najboljim strijelcem Europe.

A onda 10. travnja 2007, nakon točno 14 godina otkako mu se ostvario drugi dječjački san, Roma putuje na uzvratnu utakmicu četvrtfinala Lige prvaka u Manchester s prednošću od 1-0. Totti juri ka svom velikom cilju – osvajanju Lige prvaka koji je rak rana za Romu još otkako je izgubila domaće finale od Liverpoola početkom osamdesetih. No taj su dan doslovno svi arkandeli otišli na spavanje i Zemlju prepustili vragovima crvene boje. Manchester je torpedirao Romu sa 7-1 i zadao joj najgori poraz u povijesti.

Dogodine se sve ponovilo isto – opet četvrtfinale Lige prvaka, opet Manchester, opet poraz - doduše ne s tolikom razlikom. Totti je ponovno bio očajan i depresivan. Postajao je sve svjesniji činjenice da s Romom neće osvojiti nikakav bitniji trofej do kraja karijere. Bio je nedaleko samoubojstva, a vidjevši to psihijatar imena Los Angeles Galaxy nastojao ga je izliječiti. Pljunuo mu je na površinu stola ponudu koja nije mogla stati tako da su spojili još jedan stol. Totti je sve top lijepo pogledao i kratko im rekao: '**Ja ne igram za Romu, ja navijam za Romu**'.

A onda se početkom 2010. odjednom pojavila nada da bi Rimljani ponovno mogli vidjeti sisu Sabine Ferilli. Roma se tukla s Interom za prvaka i čekao ju je nikad važniji gradski derbi s Laziom. Totti i njegov zamjenik Daniele de Rossi bili su nervozni kao brokeri kad se burza raspada te su već tijekom prvog poluvremena zaradili svaki po žuti karton, a Lazio je vodio 1-0. Na poluvremenu ih je trener Claudio Ranieri oba dvojicu ostavio u svlačionici da ne dobiju crveno-žute pjege i ne zarade isključujući karton. Francesco je na klupi gledao kako mrski Lazio gazi njegovu Romu, ali se je onda odnekle pojavio čovjek s bradom - Totti je bio siguran da je to Isus, iako se ovaj zvao Mirko Vučinić – i preokrenuo rezultat u korist Rome. Kada je sudac odsvirao kraj, Totti je krenuo prema navijačima Lazia gestikulirajući palčevima prema dole, novinari su to proglasili zločinačkim potezom za koji bi se trebalo suditi u Haagu, ali da Totti mrzi Lazio samo na sportskom nivou dokazao je na sprovodu navijača Lazia kojeg je ubila policija zagrlivši roditelje, pa ga sudačko vijeće haaškog tribunala nije progonilo.

Na kraju se ta pobjeda pokazala kao Pirova, jer je Roma nekoliko kola prije kraja ispustila vodeću poziciju izgubivši doma od Sampdorie.

Opet je Totti bio nervozan, opet su pljuštale ponude, opet je govorio da navija za Romu koja osim talijanskog kupa ne može osvojiti gotovo ništa. Boškov se smijuljio u svojoj vili u Smederevu i razmišljao da čija je to ruka uklela rimski klub koji prvenstvo ne bi osvojio ni s Guardiolinom Barcelonom, pa nije li isti taj Pep igrao za Romu ne osvojivši ništa. Roma je nakon scudetta čak 6 puta bila viceprvak, ali što to na kraju znači, tko će se toga sjećat? Nitko osim nostalgičnih Rominih tifosa.

Mislio je Grande Capitano da će tijekom prve dekade 21. stoljeća poboljšati Romin skor od samo tri titule, prestići na vječnoj tablici neke druge provincijske klubove poput Bologne, Torina i Pro Vercellija, ali ništa se od toga nije dogodilo, pa se i ansia di lupu vratila u najgorem obliku u finalu talijanskog kupa kada je Totti high kickom pogodio Balotellija i zaradio izravni crveni karton ponovno postavši zločinac, a ne heroj.

Na kraju se pomirio sa karmom, nastavio je zabijati (drugi je nabolji strijelac Serie A u povijesti s više od 220 golova) i nakratko ubijati Buffona (nedavno je zabio pobjedničku golčinu protiv Juventusa), a Roma je nastavila gubiti - sve do danas, točno dvadeset godina nakon prve službene utakmice za Romu i njegov prvog partnera u napadu Claudia Caniggie – kada je potpuno pružio ruku pomirbe sudbini i rekao joj: **Ljubav prema Romi je droga, zato smo svi mi narkomani.**

Mijenjali su se napadači, treneri, predsjednici, stoljeća, golo i obučeno tijelo Sabine Ferilli, sreće i nesreće na Mundijalima i Eurima, arkandeli, crveni vragovi i crveni kartoni, Vanigli, pobjede i porazi protiv Lazia i ostalih, sredine tablice i viceprvačka mjesta, blizina i daljina osvajanja Zlatne lopte – samo je jedna stvar bila konstantna – Tottijeva ljubav prema Vučići. Kada je ušetao na bazen tijekom rimskog Svjetskog prvenstva u vodenim sportovima na kojima su ljudi plivali u onim svemirskim odijelima gdje svjetski rekord pada svaku utrku, publika nije pljeskala Michaelu Phelpsu i svjetskim rekordima, već Gladijatoru koji se spustio među iste one kakav je i on sam – obični Rimljanin koji voli Romu. Pitali su ga na odlasku s bazena je li ikad zažalio što je ostao u Romi i osvojio samo jedan trofej.

"Nikad mi nije palo na pamet da odem iz Rome u neki drugi klub. Imao sam mnogo ponuda, da sam prihvatio neke od njih zasigurno bih imao više trofeja, osvojio bih vjerojatno i Zlatnu loptu, ali nimalo ne žalim zbog toga. Roma je moj klub, a Rim je moj grad i tu ću ostati zauvijek", odgovorio je Totti praćen pljeskom od kojeg je poskakivala voda u bazenu.

Stari Boškov onoga je popodneva na stadionu Rigamonti u Brescii prije točno dvadeset godina bio u velikoj zabludi – Romina sezona, iako je ostala deseta sa samo 8 pobjeda, nije bila za zaborav, ma kakvi, već za pamćenje.

Te je godine prema rimskom prijestolju koristeći *cuchiaio*, *colpo di tacco* i *ansia di lupo* zakoračio novi car, kojeg nisu htjeli rušiti ni Julijevci, ni Klaudijevci, ni građani, ni laziali (iako neće javno priznat), ni njegov sin Brut Daniele de Rossi – grande capitano Francesco Totti – heroj, a ne zločinac.